

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 214. De Chocolate Dandies was een plaat-formatie, behalve bij de eerste session in 1928, dat waren de McKinney Cotton Pickers, die opnam in 1930 en '33. Daarin speelden Coleman Hawkins en Benny Carter, hij trad als leider op. Voor Commodore in 1940 maakten ze nog eens twee platen, in "I surrender dear" trad Carter op als pianist.

plaat 1

The Chocolate Dandies: I surrender dear (Barris, Clifford)
A/1 - 4:43 - Vogue INT 40020

In deel 120 van deze NOS Jazzgeschiedenis hoorden we voor het laatst van Coleman Hawkins, muziek uit een session van 25 augustus "I surrender dear" werd 25 mei 1940 opgenomen door Commodore in New York City door The Chocolate Dandies. Roy Eldridge-trompet, Benny Carter-piano, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Bernard Addison-gitaar John Kirby-bas, Big Sid Catlett-drums. Nu met Carter op altsaxofoon, en dus geen piano in de ritmesectie: "I can't believe that you're in love with me".

zelfde

The Chocolate Dandies: I can't believe that you're in love with me
A/4 - 4:08 - idem (Jimmy McHugh)

Tenorsaxofonist Coleman Hawkins bij de Chocolate Dandies op 25 mei 1940 in New York City, "I can't believe that you're in love with me" opgenomen door Commodore. In 1943 had het blad Esquire voor de eerste keer een jazzpoll uitgeschreven, criticus/producer Leonard Feather had er veel mee te maken, op 4 december 1943 speelden een aantal pollwinners voor Signature onder de naam 'Leonard Feather's Esquire All Stars' vier stukken waarvan er twee van hem waren: dubbel kassa dus. De musici: Cootie Williams-trompet, Edmond Hall-klarinet, Coleman Hawkins, 42 jaar oud want geboren in 1901 zoals we inmiddels weten, Art Tatum-piano, Al Casey-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Big Sid Catlett-drums. Het eerste stuk, van Feather, was "Esquire Bounce" en de solo van Hawkins heeft een geschiedenis. Hij speelde ^{een} riff in "One o'clock jump" als solo met de Metronome All Stars, 16 januari '41, ^{die riff als} thema genoemd "Feedin' the Bean" met de Count Basie Band, 23 januari '41, en nu weer in zijn solo, 1943, bij "Esquire Bounce".

zelfde

Leonard Feather's Esquire All Stars: Esquire bounce (L. Feather)
B/3 - 3:11 - idem

"Esquire bounce". Nu heb riff-thema van Hawkins dat we in deel 202 vanuit het Metropolitan Opera House hoorden, zes weken later, "Mop Mop", dan wel "Boff Boff".

zelfde Leonard Feather's Esquire All Stars: Mop Mop (Coleman Hawkins)
B/1 - 3:06 - idem

"Mop Mop" of "Boff Boff". Het derde en voorlaatste stuk is voor Hawkins, verder alleen een solo van Tatum in "My ideal".

zelfde Leonard Feather's Esquire All Stars: My ideal (Whiting, Chase)
B/2 - 3:06 - idem

"My ideal", Leonard Feather's Esquire All Stars voor Signature in New York City, 4 december 1943. Cootie Williams-trompet, Edmond Hall-klarinet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Art Tatum-piano, Al Casey-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Big Sid Catlett-drums.

Vier dagen later deed Hawkins voor hetzelfde Bob Thiele-merk een eigen session in deze bezetting: Bill Coleman-trompet, Andy Fitzgerald-klarinet, Ellis Larkins-piano, Al Casey-gitaar, Oscar Pettiford-bas en de 23 jaar oude drummer Shelly Manne die toen in militaire dienst was en bij de band van de Coast Gard speelde.

Een riff-stuk van Hawkins waarbij het eerste thema typisch:Swing is en het tweede een Bebop-figuurtje heeft. "Voodte".

plaat 2 Coleman Hawkins a/h Orchestra: Voodte (Coleman Hawkins)
A/laatste - 3:05 - Barclay 84 107

"Voodte" van Coleman Hawkins. Ook het tweede stuk dat ik uit de session koos is van Hawkins, een vroeg voorbeeld van wat vooral de Bebop-methode zou worden: het accoordschema van een bekend stuk nemen, soms zelfs liedjes uit de jaren twintig, de accoorden wat uitbreiden en er dan een nieuwe melodie op maken. Dat levert ook auteursrechten op, want die gelden wel voor melodiën maar niet voor accoordschemas. Coleman Hawkins maakte op de "Whispering"-accorden zijn "Stumpy".

zelfde Coleman Hawkins a/h Orchestra: Stumpy (Coleman Hawkins)
B/laatste - 3:17 - idem

"Stumpy", op de accoorden van "Whispering", Coleman Hawkins and his Orchestra voor Signature in New York City, 8 december 1943. De tenorsaxofonist met Bill Coleman-trompet, Andy Fitzgerald-klarinet, Ellis Larkins-piano, Al Casey-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Shelly Manne-drums. Volgende keer de fameuze 23~~de~~ december session. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 214, MDR.

NA 102 331

0 0 0 0 0

29:48

opn 1.12.83